

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Vodafone Czech Republic a.s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5, zastoupená Mgr. Jiřím Bajerem, advokátem se sídlem U Roháčových kasáren 1555/10, Praha 10, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2023, č. j. 11 A 90/2023-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jednak zamítl návrh stěžovatelky na vyslovení nicotnosti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále také „ČTÚ“) ze dne 25. 4. 2023, č. j. ČTÚ-3 813/2023-603, jednak odmítl žalobu stěžovatelky v části, v níž se domáhala přezkoumání uvedeného rozhodnutí. Předseda Rady ČTÚ zamítl rozklad stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2022, č. j. ČTÚ-28 878/2022-638/VI.vyř.-ŽiT. Žalovaný vyhověl námitce podané panem L. P. (dále také „navrhovatel“) proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací podle § 129 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Žalovaný snížil

vyúčtování ceny za zúčtovací období od 16. 4. 2022 do 15. 5. 2022 na částku 11 008 Kč, tj. o částku 46 003 Kč naúčtovanou stěžovatelkou navrhovateli pro nedodržení smluvních podmínek.

[2] Stěžovatelka poskytovala navrhovateli služby elektronických komunikací na základě nepísemných smluv u čtyř telefonních čísel. Stěžovatelka dále uzavřela s navrhovatelem smlouvu o poskytování zvýhodněných podmínek, ve znění pozdějších dodatků, kdy poslední dodatek ze dne 13. 9. 2019 plně nahradil dřívější ustanovení smlouvy. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 18. 10. 2022. Navrhovatel se ve smlouvě zavázal k odběru služeb v minimální měsíční částce ve výši 2 600 Kč. Navrhovateli byla poskytnuta sleva na čtyři mobilní telefony v celkové výši 55 204 Kč včetně DPH, která byla podmíněna odebráním služeb v uvedené minimální měsíční částce po celou dobu trvání smlouvy, na kterou byla uzavřena. Smlouva byla ukončena na základě výpovědi podané navrhovatelem ke dni 29. 4. 2022, tj. došlo k jejímu ukončení necelých šest měsíců před sjednanou dobou trvání. Stěžovatelka z důvodu předčasného ukončení smlouvy (nedodržení doby trvání) naúčtovala navrhovateli celou poskytnutou slevu, tj. 55 204 Kč, a to v rámci vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 16. 4. 2022 do 15. 5. 2022.

[3] Navrhovatel uplatnil dne 24. 5. 2022 u stěžovatelky reklamaci na uvedené vyúčtování ceny, z něhož sporoval správnost položky *doúčtování slevy (rozdílu standardní a zvýhodněné ceny zařízení) pro nedodržení smluvních podmínek* co do její výše. Podle navrhovatele sporná položka měla být doúčtována v nižší výši odpovídající poměrné části hodnoty zařízení. Reklamaci vyúčtování, resp. sporné položky, navrhovatel uplatnil na reklamačním formuláři stěžovatelky, která ji vyřídila odpovědí ze dne 8. 6. 2022, a to tím způsobem, že reklamaci neuznala. Navrhovatel se poté obrátil na žalovaného s návrhem na zahájení řízení ve smyslu § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích ve věci námitky proti vyřízení reklamacie na vyúčtování ceny. Tímto návrhem požadoval snížení vyúčtování (znějícího na celkovou částku ve výši 57 011 Kč) na částku 11 008 Kč. Žalovaný vyhověl podané námitce v plném rozsahu.

2. Rozhodnutí městského soudu

[4] Stěžovatelka v žalobě především namítala, že rozhodnutí o rozkladu je, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, nicotné pro nedostatek pravomoci žalovaného rozhodnout o sporu mezi navrhovatelem a stěžovatelkou.

[5] Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2021 byl o náhradě nákladů spojených s telekomunikačním koncovým zařízením, které bylo účastníkovi poskytnuto za zvýhodněných podmínek, oprávněn rozhodovat soud. V této souvislosti odkázal na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 3. 7. 2003, č. j. Konf 19/2003-19, č. 47/2004 Sb. NSS. Právní úprava ale dle městského soudu doznala zásadních změn v reakci na přijetí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (dále jen „Kodex“). Kodex byl do českého právního řádu transponován zákonem č. 374/2021 Sb. (dále jen „transpoziční novela“), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2022. Na základě změny právní úpravy provedené transpoziční novelou je pak dána

pokračování

pravomoc žalovaného k rozhodování o úhradě za dotované zařízení podle § 63b odst. 7 zákona o elektronických komunikacích (a to ve všech případech, kdy smlouvy byly ukončeny po nabytí účinnosti novelizace, bez ohledu na okamžik uzavření smlouvy).

[6] Sporná položka přitom dle městského soudu svou povahou spadá pod § 63b odst. 7 zákona o elektronických komunikacích. Městský soud v této souvislosti poukázal na skutečnost, že ve smlouvě uzavřené mezi stěžovatelkou a navrhovatelem je obsaženo ujednání, které jednoznačně váže poskytované slevy na telefony a jiná koncová zařízení na dodržení doby trvání závazku. Navrhovatel slevu na základě smlouvy skutečně využil, neboť ve dnech 22. a 27. 8. 2019 od stěžovatelky zakoupil čtyři mobilní telefony, na které mu byla poskytnuta sleva 55 204 Kč. Poté, co navrhovatel smlouvu předčasně, (necelých) šest měsíců před sjednaným skončením závazku vypověděl, požadovala od něj stěžovatelka v rámci vyúčtování úhradu celé poskytnuté slevy (sporná položka). Koncové zařízení (zakoupené mobilní telefony) tedy bylo předmětem smluvní úpravy již v okamžiku uzavření smlouvy. Nepísemné smlouvy, na jejichž základě stěžovatelka poskytovala navrhovateli služby elektronických komunikací, smlouva o poskytování zvýhodněných podmínek, jakož i samotné kupní smlouvy na koncová zařízení s podmíněně poskytnutou slevou, byly vzájemně propojené, proto posuzovaná situace bezvýhradně naplňuje požadavky upravené článkem 105 odst. 6, druhý pododstavec Kodexu, o němž je třeba opřít výklad § 63b odst. 7 a 8 zákona o elektronických komunikacích.

[7] Městský soud proto uzavřel, že stěžovatelka vyúčtovala navrhovateli spornou položku, aniž by reflektovala její zákonnou limitaci dle aktuální právní úpravy, která na věc - s ohledem na datum ukončení smlouvy (dne 29. 4. 2022, tj. po 1. 1. 2022) - dopadá. Stěžovatelka ale neměla možnost se aktuální kogentní úpravě nepodrobit. Městský soud tedy shledal, že požadavek stěžovatelky na vyslovení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí není důvodný. Ve věci se jedná o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích, ve smyslu § 129 odst. 1 uvedeného zákona.

[8] Dále městský soud dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc jakožto soudu jednatícího ve správním soudnictví k projednání té části žaloby, v níž stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost ve věci vydaných správních rozhodnutí. Městský soud shledal, že touto částí žaloby se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci. Městský soud proto žalobu v této části odmítl podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a poučil stěžovatelku o možnosti domáhat se práv v občanském soudním řízení.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Zároveň navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vyslovil, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[10] Podle stěžovatelky žalovaný neměl pravomoc rozhodnout spor mezi stěžovatelkou a navrhovatelem, neboť se nejedná o spor podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických

komunikacích. Posuzovaná věc totiž nespadá pod § 63b odst. 7 uvedeného zákona ve spojení s Kodexem. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nicotné.

[11] Městský soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe spočívající v tom, že žalovaný jako správní orgán o položkách týkajících se zařízení a slev na zařízení nerozhodoval. V těchto věcech byla dovozována pravomoc obecných soudů podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Stěžovatelka namítá, že nebyl důvod se od této praxe odchýlit.

[12] Stěžovatelka uvádí, že sporná položka zjevně není cenou za služby elektronických komunikací podle § 64 zákona o elektronických komunikacích. Jedná se naopak o cenu zařízení, v posuzované věci konkrétně doúčtovanou slevu na mobilní telefony (zboží). Navrhovatel tak neuplatnil reklamaci na vyúčtování ceny služeb nebo na poskytovanou veřejně dostupnou elektronickou komunikaci. Skutečnost, že stěžovatelka původně označila komunikaci s navrhovatelem za reklamaci a její vyřízení, na věci nic nemění.

[13] Z odůvodnění napadeného rozsudku není dle stěžovatelky zřejmé, jak se městský soud vypořádal s podmínkami řízení (pravomocí správního orgánu) upravenými v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a s rozhodovací praxí zvláštního senátu. V tomto stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[14] Městský soud dospěl k závěru, že pojem *telekomunikační koncové zařízení, které bylo účastníkovi poskytnuto za zvýhodněných podmínek* podle § 63 odst. 1 písm. p) bod 2. zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2021, je obsahově totožný jako pojem *dotované koncové zařízení* ve smyslu § 63b odst. 7 a 8 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném od 1. 1. 2022. Pokud tedy podle městského soudu žalovaný neměl do 31. 12. 2021 pravomoc rozhodovat o *výši úhrady nákladů spojených s telekomunikačním koncovým zařízením, které bylo účastníkovi poskytnuto za zvýhodněných podmínek*, pak dle stěžovatelky není zřejmé, z jakého zákonného zmocnění taková pravomoc plyne od 1. 1. 2022. Úprava v § 63b odst. 7 a 8 zákona o elektronických komunikacích se týká právě (a shodně jako dosud) *výše úhrady za dotované koncové zařízení*.

[15] Stěžovatelka také namítá, že nezaznamenala, že by bylo v souvislosti s transpozicí Kodexu diskutováno v Parlamentu, v odborných kruzích nebo v médiích rozšíření pravomocí žalovaného. Pokud by zákonodárce skutečně zamýšlel rozšířit pravomoc žalovaného, vyvolalo by to nepochybně značný zájem všech zúčastněných, a to mimo jiné z důvodu navýšení finančních nároků na řešenou agendu, kterou dlouhodobě odmítají jak obecné soudy, tak žalovaný. Stejně tak důvodová zpráva k návrhu zákona č. 374/2021 Sb. se o rozšíření pravomoci žalovaného nijak nezmiňuje. V důvodové zprávě nelze nalézt žádnou zmínku ani o souvisejících finančních nárocích převáděné agendy.

[16] Skutečnost, že zákonodárce neměl v úmyslu rozšířit pravomoc žalovaného, vyplývá dle stěžovatelky také z aktuální zákonodárné iniciativy vlády ČR. Konkrétně stěžovatelka odkazuje na návrh zákona, kterým se mění zákon o elektronických komunikacích, ze dne 17. 10. 2023, předložený Ministerstvem průmyslu a obchodu (dle důvodové zprávy zpracovaný ve spolupráci se žalovaným) ke schválení vládě. Cílem tohoto návrhu je (vedle dalšího) rozšířit pravomoc žalovaného o rozhodování sporů vztahujících se k § 63b odst. 7 a 8 zákona o elektronických komunikacích. Důvodová zpráva k návrhu výslovně

pokračování

upozorňuje na to, že žalovaný nyní rozhoduje pouze spory týkající se dluhů za služby elektronických komunikací (tedy volání, SMS a data), nikoliv spory z dalších položek na vyúčtování, které jsou v kompetenci soudů.

[17] Stěžovatelka poukazuje rovněž na platební rozkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 5. 2023, č. j. EPR 108745/2023-7. Obvodní soud k návrhu stěžovatelky rozhodoval právě o položce *doúčtování slevy (rozdílu standardní a zvýhodněné ceny zařízení) pro nedodržení smluvních podmínek*.

[18] Podle stěžovatelky městský soud pominul také zákonné podmínky pro aplikaci § 63b odst. 7 zákona o elektronických komunikacích. Podle uvedeného ustanovení se (mimo jiné) musí jednat o *dotovaná koncová zařízení*, u kterých se zákazník může rozhodnout, zda si je v souvislosti s ukončením smlouvy o poskytování služeb ponechá, a která byla součástí takové smlouvy v okamžiku jejího uzavření. Tyto podmínky nebyly v posuzované věci splněny, neboť navrhovatel si mobilní telefony od stěžovatelky koupil, a to nikoliv v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služeb k telefonním číslům navrhovatele. Z uvedeného je zřejmé, že § 63b odst. 7 a 8 zákona o elektronických komunikacích ani nebylo možné na spor mezi stěžovatelkou a navrhovatelem aplikovat.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v dané věci rozhodoval v mezích své pravomoci. Zákon o elektronických komunikacích totiž svěřuje do jeho pravomoci rozhodování o námitkách proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny, popřípadě na kvalitu poskytnuté ceny. K poukazu stěžovatelky na připravovanou novelizaci zákona o elektronických komunikacích žalovaný konstatuje, že ustanovení § 129a odst. 1 písm. a), které má být do uvedeného zákona nově vloženo, upravuje pouze spory rozhodované na základě návrhu osoby vykonávající komunikační činnost. Tomu odpovídá i pasáž z důvodové zprávy, na kterou odkázala stěžovatelka. Daná pasáž se týká případů, kdy zákazníci nezaplatí fakturu. Novelizace zákona tedy řeší situace, kdy se osoba vykonávající komunikační činnost obrátí na žalovaného za účelem vymožení dlužné částky, a z hlediska nyní posuzované věci je irelevantní.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je nicméně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Konstatování

nepřezkoumatelnosti by tedy mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (být i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky...“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

[23] Napadený rozsudek je přezkoumatelný, neboť městský soud odůvodnil své závěry srozumitelně a dostatečně podrobně se vypořádal se všemi žalobními body. Přezkoumatelně se zabýval také podmínkami řízení upravenými v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a s rozhodovací praxí zvláštního senátu týkající se této otázky. Stěžovatelka ostatně s řadou závěrů městského soudu polemizuje, nesouhlas s věcným hodnocením je přitom otázkou zákonnosti rozhodnutí.

[24] Jádrem sporu je otázka, zda měl žalovaný pravomoc rozhodnout o námitkách proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací podaných v posuzované věci, v níž navrhovatel rozporoval správnost položky *doúčtování slevy (rozdílu standardní a zvýhodněné ceny zařízení) pro nedodržení smluvních podmínek* co do její výše – v podrobnostech viz body [1] až [3] tohoto rozsudku.

[25] Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích žalovaný rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě (...). Podle odst. 3 cit. ustanovení nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané podle § 64 odst. 7 až 9, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace nebo marného uplynutí lhůty pro její vyřízení (§ 64 odst. 10), jinak právo uplatnit námitku zanikne (...).

[26] Podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, je povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Podle odst. 7 uvedeného ustanovení účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel má právo uplatnit reklamaci na vyúčtování ceny nebo na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací.

[27] Podle čl. 105 odst. 6 Kodexu v případě, kdy má v souladu s touto směrnicí, jinými ustanoveními práva Unie či vnitrostátního práva koncový uživatel právo ukončit smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, jiných než interpersonálních komunikačních služeb nezávislých na číslech, před koncem dohodnutého smluvního období, neukládá se koncovému uživateli žádná náhrada, kromě náhrady za dotované koncové zařízení, které si ponechá. Pokud se koncový uživatel rozhodne ponechat si koncové zařízení, které bylo součástí smlouvy v okamžiku jejího uzavření, výše jakékoli náhrady nesmí překročit poměrnou

pokračování

část hodnoty tohoto zařízení dohodnutou v okamžiku uzavření smlouvy nebo části poplatků za služby, kterou zbývá uhradit do ukončení smlouvy, podle toho, která z těchto dvou částek je nižší. Členské státy mohou předepsat jiné metody výpočtu výše odškodnění, pokud podle těchto metod výše odškodnění nepřesáhne odškodnění vypočtené v souladu s druhým pododstavcem. Poskytovatel v okamžiku, který stanoví členské státy, nejpozději však po vyplacení odškodnění bezplatně odstraní jakoukoli podmínku omezující využívání koncového zařízení v jiných sítích.

[28] Podle § 63b odst. 7 zákona o elektronických komunikacích v případě, kdy má podle odstavce 3, 5 nebo 6 anebo podle § 63c odst. 2 účastník právo vypovědět závazek ze smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, jiné než interpersonální komunikační služby nezávislé na číslech, před koncem původně sjednaného období, neukládá se mu žádná úhrada, kromě úhrady za dotované koncové zařízení, pokud si ho ponechá. V takovém případě výše úhrady nesmí překročit poměrnou část hodnoty tohoto zařízení dohodnutou v okamžiku uzavření smlouvy, nebo části ceny za služby, kterou zbývá uhradit do zániku závazku ze smlouvy, podle toho, která z těchto 2 částek je nižší. Bylo-li omezeno využívání dotovaného koncového zařízení v jiných sítích, poskytovatel toto omezení bezplatně odstraní nejpozději v okamžiku zaplacení úhrady.

[29] Podle § 63b odst. 8 zákona o elektronických komunikacích v případě zániku závazku ze smlouvy výpovědí, nebo dohodou smluvních stran před uplynutím doby trvání, na kterou je smlouva uzavřena, z jiných důvodů než podle odstavce 7, smí být v případě smlouvy uzavřené se spotřebitelem nebo koncovým uživatelem, který je podnikající fyzickou osobou, úhrada požadována pouze, pokud smlouva skončí do 3 měsíců ode dne jejího uzavření, a nesmí být v případě smlouvy uzavřené se spotřebitelem nebo podnikající fyzickou osobou, vyšší než jedna dvacatina součtu měsíčních paušálů zbývajících do konce sjednané doby trvání smlouvy nebo jedna dvacatina součtu minimálních sjednaných měsíčních plnění zbývajících do konce sjednané doby trvání smlouvy, přičemž výše úhrady se počítá z částky placené v průběhu trvání smlouvy, a pokud je poskytována sleva oproti ceníkové ceně, nelze určit výši úhrady z ceníkové ceny. V případě dotovaného koncového zařízení se postupuje podle odstavce 7.

[30] Stěžovatelka namítá, že podle dosavadní judikatury zvláštního senátu žalovaný neměl pravomoc rozhodovat o položkách týkajících se zařízení a slev na zařízení. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud stěžovatelce přisvědčuje. Jak vyplývá z usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 19/2003-19 a z na něj navazující judikatury, o náhradě nákladů spojených s telekomunikačním koncovým zařízením, které bylo účastníkovi poskytnuto za zvýhodněných podmínek ve smyslu § 63 odst. 1 písm. p) bod 2 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2021, byl oprávněn rozhodovat soud. Stěžovatelka se však mýlí v tom, že nebyl důvod se od uvedené rozhodovací praxe odchýlit. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným a s městským soudem, že přijetím transpoziční novely došlo v této otázce k zásadní změně právní úpravy.

[31] S účinností od 1. 1. 2022 zákon o elektronických komunikacích stanoví limity úhrady za dotované koncové zařízení v případě předčasného ukončení smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací – viz výše citovaná ustanovení § 63b odst. 7 a 8 zákona. Jednoznačně se tak jedná o povinnost uloženou zákonem o elektronických komunikacích a žalovaný má v souladu s § 129 odst. 1 uvedeného zákona pravomoc rozhodovat spory týkající se této povinnosti.

[32] Uvedený závěr podporuje také eurokonformní výklad zákona o elektronických komunikacích. Ustanovení § 63b odst. 7 a 8 zákona představují transpozici čl. 105 odst. 6 Kodexu, který je systematicky zařazen v části III hlavě III Kodexu, upravující práva koncových uživatelů. Stanovení nezbytných práv koncových uživatelů patří mezi hlavní cíle Kodexu [viz čl. 1 odst. 2 písm. b) Kodexu]. Rychlým a nákladově efektivním způsobem, jak mohou koncoví uživatelé prosazovat svá práva, jsou přitom dle Kodexu právě postupy mimosoudního řešení sporů [viz bod 68 odůvodnění Kodexu a čl. 25 Kodexu].

[33] Podle stěžovatelky dále nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 63b odst. 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť navrhovatel si mobilní telefony od stěžovatelky koupil, a to nikoliv v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služeb k telefonním číslům navrhovatele. Nejvyšší správní soud ale, ve shodě s žalovaným a s městským soudem, nepovažuje za nezbytné, aby bylo dotované koncové zařízení poskytnuto účastníkovi přímo na základě smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. Podstatná je vzájemná provázanost ujednání o závazku zákazníka k minimálnímu rozsahu užívaných služeb elektronických komunikací, ujednání o koncovém zařízení (kdy tato ujednání byla obsažena ve smlouvě o poskytování zvýhodněných podmínek) a jednotlivých smluv o poskytování služeb elektronických komunikací. Tato provázanost je zřejmá z bodu 3.5 smlouvy o poskytování zvýhodněných podmínek: *„Slevy poskytované na telefony a jiná koncová zařízení (zboží) jsou podmíněny sjednanou minimální měsíční částkou po celou dobu trvání smlouvy, na kterou byla uzavřena (...) V případě předčasného ukončení smlouvy nebo snížení sjednané minimální měsíční částky (...) dodatečně zaniká nárok na tyto slevy a Vodafone je oprávněn doúčtovat úhradu za telefony a jiná koncová zařízení (zboží) ve výši poskytnuté slevy, případně její poměrnou část.“*

[34] Na základě uvedené smlouvy byla navrhovateli poskytnuta podmíněná sleva na kupní cenu mobilních telefonů v celkové výši 55 204 Kč, přičemž koncové zařízení bylo předmětem smluvní úpravy v okamžiku uzavření smlouvy. Nepísemné smlouvy, na jejichž základě stěžovatelka poskytovala služby elektronických komunikací, smlouva o poskytování zvýhodněných podmínek a kupní smlouvy na koncová zařízení s podmíněně poskytnutou slevou jsou vzájemně propojené. Posuzovaná situace tak naplňuje podmínky stanovené v § čl. 105 odst. 6 Kodexu a v § 63b odst. 7 zákona o elektronických komunikacích.

[35] Stěžovatelka dále namítá, že nebylo úmyslem zákonodárce rozšířit pravomoci žalovaného v souvislosti s přijetím transpoziční novely. V této souvislosti poukazuje na důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 374/2021 Sb. a na absenci diskuse na dané téma v Parlamentu, v odborných kruzích a v médiích. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že v důvodové zprávě k návrhu zákona č. 374/2021 Sb. se skutečně neuvádí nic o tom, že by zákonodárce zamýšlel rozšířit pravomoci žalovaného o rozhodování sporů o výši úhrady za dotované koncové zařízení v případě předčasného ukončení smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Tato skutečnost však sama o sobě o ničem nesvědčí. Není nijak výjimečné, že důvodové zprávy k zákonům nedostatečně reflektují změny, které nová právní úprava přináší, včetně finančních dopadů zaváděných změn. Žádné zásadní závěry nelze dovozovat ani ze stěžovatelkou tvrzené absence veřejné diskuse na toto téma.

pokračování

[36] Podstatné naopak je, že z výše citovaných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném od 1. 1. 2022, lze pravomoc žalovaného k rozhodování takových sporů jednoznačně dovodit. Přijetím transpoziční novely sice nedošlo k žádné změně § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, avšak tím, že zavedl do zákona ustanovení § 63b odst. 7 a 8, zákonodárce fakticky rozšířil okruh sporů, o nichž je žalovaný oprávněn rozhodovat (ať už si zákonodárce byl těchto důsledků vědom, či nikoliv).

[37] Nedůvodný je také poukaz stěžovatelky na další novelizaci zákona o elektronických komunikacích, která aktuálně prochází legislativním procesem – jedná se o návrh zákona, který byl dne 27. 8. 2024 rozesláný poslancům jako sněmovní tisk číslo 774/0 (viz <https://www.psp.cz>). Jedná se zatím pouze o návrh zákona, těžko tak z něj nebo z jeho důvodové zprávy lze dovozovat závěry o projevu vůle zákonodárce, které by byly relevantní pro nyní posuzovanou věc.

[38] K poukazu stěžovatelky na elektronický platební rozkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 5. 2023, č. j. EPR 108745/2023-7, Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění platebního rozkazu není patrné, co bylo podstatou sporu v dané věci. Nicméně obvodní soud nerozhodoval o sporu mezi stěžovatelkou a navrhovatelem v nyní posuzované věci (panem P.), ale o sporu mezi stěžovatelkou a panem O. S. I kdyby tak obvodní soud skutečně rozhodl o položce *doúčtování slevy (rozdílu standardní a zvýhodněné ceny zařízení) pro nedodržení smluvních podmínek*, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti, nejednalo by se o skutečnost, která by zakládala existenci kompetenčního sporu v nyní posuzované věci. Jinak řečeno, uvedené rozhodnutí obvodního soudu samo o sobě nebrání Nejvyššímu správnímu soudu v rozhodnutí o kasační stížnosti v této věci.

[39] Nejvyšší správní soud shrnuje, že s účinností od 1. 1. 2022 došlo k rozšíření okruhu sporů, o nichž je žalovaný oprávněn rozhodovat na základě § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Nově je v pravomoci žalovaného rozhodování sporů o výši úhrady za dotované koncové zařízení v případě předčasného ukončení smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, pokud na věc dopadají limity úhrady stanovené v § 63b odst. 7 a 8 zákona o elektronických komunikacích.

5. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu